

MA SZINDBÁD VISZI AZ OVIBA

A hévízi önkormányzat gazdálkodási osztályának.

Az elnapolhatatlan válasz, legyen bármilyen elhamarkodott is, napokig önfeledt és részegítő magabiztossággal szolgál, melyet kivétel nélkül a társas kötelék megerősítésében

hasznosítanak. Mert válaszolni kell, ezt mindannyian érzik és ezen érzésnél csak a halogatás nyomán fellépő szorongás erősebb, hogy kapcsolatukat egyedül

a vak esetlegesség szülte. A magányos szülés gondolatára ellen-gondolat alakjában érkezik az azonnali válasz. Nincsen más, sem reflexszerűbben megszülető alakzat, mely

a fogalmiság szűkös kötelékeiből kibújva, bár nem kapcsolódván semmilyen akarat sötét vagy dicsőséges tervéhez, ilyen rettenettel töltene el őket.

Két farkasszuka marakodott egy rongyos vadászkalapon valahol messze, fenn a tátrai havasokban, Pilsen-ben már guríták az első, alsóerjesztésű, tizenkét fokos urquell-t magába rejtő hordót, ama kocsira, melyen egy kancsal, ukrán lócsiszar második lányának első fia gubbasztott, s gondterhelten pislogott a hajnali ezüst ködében, mintha csak egy füstös kávéházban ülne a Nagykörúton, s versének következő rímén csüngne, a Fogadó A Csapzott Fácánhoz falhoz támasztott brácsáján halkán megpendült a d-húr, s az antiloptestű kánkán táncosnő lassan lehúzá harisnyáját a Hotel Paris különtermében nem kevesek örömére; midőn Szindbád felriadt kakastaréj mintás pizsamájában a kis, viharvert családi fészekben, a Rottenbiller utca páratlan oldalán, maga sem értve pontosan, hogyan is került oda: angol tájképen néz így az a lord, ki nem látszik a ködtől. Ma ő viszi oviba a fiút. Igen, ma ő. Emlékezett... Oh, múltak törkölye: emlék! Kora tavaszi idő volt azon a nyáron végig, míg Bronchitiséknél vendégeskedett; az átlaghőmérséklet nem haladta meg a 14 Celsius fokot, hideg fronti hatás érvényesült, és ő többször szíven lóttte magát Zizi, a házaspár angol cocker spánielje miatt, aztán betért egy kerthelyiségbe tejfölös, bakonyi vakondra.

Felült, s arra gondolt: lehet, hogy ezen a gyakran átkozott, svéd bútorboltban lapra szerelve vásárolt, askvill ágykeretnek hövög zsákrugós matracán fog megállni egyszer sokat próbált, szerelmi tusákban elrongyolt két pitvarral,

kamrákkal, billentyűkkel, artériákkal átszőtt, szomorúan lüktető, üreges izmos falu tömlője: a szíve? E szív, melyben annyiszor csinált már zsarukanyarokat a szerelmi bánat pótos lfája, melyen oly makacsul lógott a féltékenység szájazás pitbull-ja hosszú nyarakon át, fákat könnyezettető őszökig?

Mostanában ő vitte a gyereket reggelente, komoly, szarvasbika léptekkel, álmos krokodilpislantásokkal, vén saskeselyű lehorgadásokkal, kacsázó pingvin-szteppel, vállain három zsák dúsan termett magyar bánattal, két vödör pannonholdfénytől ázottan.

Hónapok óta nézte révedezve a mandula illatú óvónők derekát, amiről diópálinka illatú őszök, amiről abált tokaszalonna, karcsú hársak, csipkés harisnyakötők, kocsma megetti kuglipályák, cimbalomszó, s újra diópálinka illatú őszök jutottak eszébe; Szindbád teljesen összezavarodott, és már mostan biztos volt, hogy a tornazsák is elkallódik majdan valahol megint.

A konyha felé tartott ez egykori arszlán, nem kevés, bár kopásnak indult, fénye vesztett charme-mal, régi, biedermeier rokonok közt botladozva, lego darabkákon csörtetve, unt szeretőkön gázolva. A spájz előtt balra fordult, pipacsos búzamezőn vitt az útja, befordult a sztambuli bazárba, majd a Tisza-parton ment darab ideig, aztán a tizennég Mária Terézia vastagságú zsenneyi kocsányos tölgy mellett ballagott el, míg egy alpesi vadászkunyhó mellett továbbakadva végre elért a kávéfőzőig. Ott leült, fejét lehajtva, mint sokat látott s már semmit sem remélő szomorúfüzek a Rába partján.

Mér-e még emberhúst Bonifác Újpesten, ama húskereskedésben, hova oly meghittent tért be egyszer Malvinnal advent idején? M. frissen kifolyt csincsilavér piros alsószoknyáját későbbeden többször meglebbenté a déli, dél-keleti szél a Vízvárosban, míg a szomszéd kápolnában tartott a litánia. . .

Hova tűntek hát a nők? – kérdezte, az ablak alatt elkempingbicikliző postáskisasszony derekának ringását figyelve, lesből: kitömött párduc Kittenberger Kálmán előszobájában.

Aztán tejet kezdte melegíteni a kakaóhoz, mint akinek már minden mindegy.

Hol vannak az égre meredő női combok a Hűvösvölgyből, a lelapult fűcsomók a Normafánál, a sliccre tekeredett vörös, női hajszálak a Cabaret Bonbonniére szeparéjában – dörmögte, míg szivartól sárgult agyarával a kakaós zacskót bontotta. Közben kitepegett a gyerek, persze zokni nélkül, a hideg konyhakövön végig.

Átadta a meleg italt az angyalarcú, kenyérbél testű sarjadéknak, s váratlanul az évek óta halott Madagaszkári Kázmér tűnt fel képzeletének vetítövásznán: Kázmér se eszik már jó ideje gyöngyhagymát – gondolta. Nem jár már másnapos

kanosszát a belső szervei körül Cinkeházy Oszkár sem, a vadkörtefa kezű vén gavallér. Magányos volt, mint egy szerzetes, ki titkon nőket fogad.

Az orrszívó porszívó egy alkatrészt kereste most hosszan a sárga csekk avarjában. Sárga csekk: közművek lombhullása. Orrszívót! Ő, ki egyszer, midőn azt kérdezte tőle egy huszártiszt az Eléggé Furcsán Csukló Hattyú-hoz címzett Fogadóban, hogy önkéntes magánnyugdíjpénztár tag-e? Nyomban azt kérte, nevezze meg segédeit, s pisztolyát kezdé porozni. Később se tért be ama helyre soha, hol ilyen prózai tört szúrtak lírai csobogású kebelébe.

Hogy párologhatott el e világból nyom nélkül Kanári Elisabeth, Galuska Antónia és Balaton Margit? Tizenkilenc és fél méter citromos kolbászt evett meg náluk egyszer egy narancsszín téli délután. Ott laktak ők A Kiaknázatlan Erekiók Múzeumának macskaköves utcájában, Óbudán. Úgy lógtak a felfűzött szárított paprikák tornácukon, mint polinéz leányok lazán elhajított virágnyaláncai az óceán partján.

A gyerek fogat mosott, Szindbád csendben csikorgatta a sajátjait, s mérgelődve sziszegte: Miért olyan borecet szagú bizonyos felsőmagyarországi nők lába fársáng idején? Mosd le a fogkrémet arcodról, fiam – mond most ez a már csak félig teli vérű, hun hím.

Aztán újra képzeletének varázsszőnyegén repült már: élt egy nő Podolinban: Prokk Aranka. Háromszáz hold szőlője vala, prësháza, méhese, két pej lova, s három vaginája – merre kereshetném? Hol a cipőd, hol a kesztyűd, fiú? – toporgott türelmetlenül, mint dühös medve valahol Erdély őserdejében.

Hol van Hörcségi Vilhelmina, ki pacallevesben fűroszté a hajóst, ha az jól viselte magát. Cserébe Szindbád gyakran kente be kacsaszírral vastagon, ha Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe volt a kisvárosban, ha nem. Vilhelmina kacagása, disznótor, ahol még nem fogyott el a májas hurka. Egyszer hosszan heverésztek egy kidőlt nyárfa ágai alatt lent, falun, mivelhogy beszorultak alá, s kedvtelve nézték, ahogy az őszi szél a kertben, hol pókhálók úsztanak, egykedvűen billiárdozik a hullt almákkal.

Nem volt többé Fáni, kinek jól fejlett bibircsókjára Szindbád kiadós ebédek után kényelmesen ledőlhetett pihenni, álmokat szőni, egy-egy virszíniát kajánul elrágni. Fáni egyik kocsonyájáért esztendőig misét mondatott Maria Zell-ben.

Náncsi Rózsi, kinek hamiskás volt mosolya, mint göcseji zsák falvacskák templomi orgonái, hajában venyige tüzén sült gesztenye illata: Lepsénynél egyszer megvolt!

Hol van Máli, a púpos özvegy, ki csendes, bölcs magányban rókamangusztákat tenyésztett a Tabánban az ódon pincegádorban? Máli a mufurcgombócós kányatej

és a hempergetett pocok fülporc lekváros, zsendicés fuszulykával legavatottabb ismerője, készítője, degusztátora.

Hol van Libanoni Erzsí az Orfeumból, kinek hangja, mint mikor a nagy diszkrécióval levetett férfinadrágból hullni kezd az aprópénz. Erzsí szemében görögtűz, bajuszkáján kozmás pörköltmaradék ringatózott a nosztalgia csolnakján, Kárpátok szelídült kandúrja.

Hol Róza, a nyírbátori Vénusz, a smaragd szemű örömlány, kivel szívesen, és nagy lendülettel exhumáltak testeket a holdvilágnál elhagyatott sírkertekben, mert szerették az eperillattal keveredő hullaszagot, ha nyílt még a gerberics.

És ők mind: a töltött káposzta mosolyúak, az odaégett panír térdúak, a konzerv babfőzelék ajkúak, a lekopott templomlépcső orrúak, a meddőhányó homlokúak, az üvegszeműek, a lyukas biciklibelsőként lötyögők, a lecsó ízűek, a töpörtyűkrém hátúak, a rafia-szőrűek, a delnők, a cselédek, az apácák, hetérák, márkinők és démonok, az ázott csendőr egyenruha szagúak, a lassú emésztésűek, a döglött nyúl tapintásúak, a tavalyelőtti almabőrűek, madame-ok, masamódok, kasszínók, a disznósajtszerűek: kankínok huncut fabrikátorai? Igen, elmúlt az idő, mikor a boldogság még itt lakott Pesten az Akácfa utca 12/b-ben, a magas földszinten. Sapka, sál és induljunk már!

Elkészültek, a plüss kuvaszt kellett már csak megkeresni. Ekkoriban már mindent tudott az életről ez a tirpák Casanova, de soha nem mondott semmi határozottat, nehogy rácsáfoljon a legendára. A kutya meglett. S kiléptek végül. Már a trolin álltak, mikor észrevevé, hogy a tornazsák: nincs sehol. Ott lógott az a zsák, otthon, a fogason, mint fácánkakas egy barokk fővadász oldalán, egy ismeretlen festő ismeretlen festményén. Aztán hosszan nézett egy szelektív hulladékgyűjtőt...